

မြန်မာ့
အသံ
နားခိုက်ပွဲ

အခန်း(၁)

‘ဒေါက်ဒေါက်.... ဒေါက်ဒေါက်.... ဒေါက်ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံက အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ကျင့်သားရ နေပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာ ဗိုင်းသီဟ ငေါက်ကနဲ ထလိုက်သည် ။ သွားပြီ။ ဆောင်းအိပ်မက် လှလှလေးပျက်သွားပြီ။ အိပ်မက် ထဲ၌ ပုံပြင် တွင် ပါသော နတ်သမီးလေလား၊ ဥစ္စာစောင့်လေလား၊ ဘာလားမသိ သော လှလွန်းဆွေကို နှမြောတသကာ ငူငူကြီး ဖြစ်နေမိသည် ။

‘ဒေါက်ဒေါက်.... ဒေါက်ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံက တွေဝေနေသော သူ့ကို လှုပ်ရှားစေသည် ။ မီးခလု ပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ အလင်း ရောင်ကြောင့် ကျိန်းစပ်သွားသော မျက် လုံးကို ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည် လုပ်ကာ ...

‘လာပြီဗျို့ လာပြီ’

အသံပေးရင်း အိမ်ရှေ့ဘက်ထွက်ခဲ့သည် ။ အိမ်ရှေ့မီးကိုပါ ဖွင့်ပြီး တိုင်ကပ်နာရီကို မော့ကြည့် လိုက်သောအခါ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလှနေပြီ။

‘ဘယ်သူလဲ’

ထပ်ဆင့်အသံပြုရင်း စာကြည့်စားပွဲ အံဆွဲထဲမှ လိုင်စင်ဖြင့်ကိုင် ဆောင်သော ပစ္စတိုကို သူ့ည အိပ်အင်္ကျီအိပ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည် ။

အန္တရာယ်ဟူသည် ကြိုတင်မြင်နိုင်သော အရာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လိုရမည်ရ ပြင်ဆင်ထားခြင်း။

‘ဒေါက်ဒေါက်.... ဒေါက်ဒေါက်’

သူမေးသံများကို ဥပေက္ခာပြုလျက် တံခါးကိုသာ စွတ်ခေါက်နေသဖြင့် ကျွဲမြီးတိုလာသည် ။

‘ဟ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာ ဖြေဦးမှ ပေါ့၊ ဘယ်နှယ်တံခါးပဲ စွတ်ခေါက် နေရတာလဲ’

စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြောလည်း ပြောရင်း လူကလည်း တံခါးရှိရာသို့ လှမ်းရသည် ။ လှလွန်း ဆွေ ဖြင့်တွေ့ဆုံခြင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်သူ တံခါးခေါက်သံရှင်ကို မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် တံခါးချက်များကို ဖြုတ်လိုက်သည် ။

‘ဟင်’

တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည် ။ သူ့အိပ်မက် မပြီးဆုံးသေးပါလား။ ဘုံကြိုးပြတ်သည့် မိုးနတ် သူဇာ လှကလျာသည် သူ့ရှေ့မှာ နွဲ့နှောင်းစွာ ရပ်တည်နေလေပြီ။

‘ဟို ဒေါက်တာ ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ’

အိပ်မက်ပဲလား။ တကယ်ပဲလား ပိုင်းခြား၍ သူမဝေခွဲတတ်သေးခင်၊ ချိုသာကြည်နွဲ့သော အသံလေးက ရင်ကိုရိုက်ခတ် လှုပ်ရှားသွားစေသည် ။ အိပ်မက်မဟုတ်တာတော့ သေချာပြီ။

‘သိပ်အရေးကြီးလို့ ပါ ဒေါက်တာစိုင်းသီဟ ရှိပါသလားရှင်’

‘ဪ... ကျုပ် စိုင်းသီဟပါ’

သောကဝေနသော မျက်လုံးအစုံ၌ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တို့
ဝင်းလက်သွားပြီ။

‘ဒါဖြင့် မီးကို တစ်ချက်ကူညီပါနော်၊ ကိုကို သိပ်ဖျားနေလို့ ’

လှလွန်းဆွေက ‘ကိုကို’ ဟု ဆိုသဖြင့် ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်
။ သို့သော် ဆရာဝန် စိတ်က မနေသာသဖြင့်

‘လူနာက ဘယ်မှာ လဲ’

‘ကားထဲမှာ ’

‘ဪ ...’

ကားထဲမှာ ဆိုမှ အိမ်ရှေ့တွင် ပက်ပလေကာ ကားတစ်စီး ရပ်ထား
သည် ကို သူ သတိပြုမိ လိုက်သည် ။ စောစောက သူ့ အာရုံဟူသမျှတို့ သ
ည် ‘လှလွန်းဆွေ’ အပေါ်၌ သာ စုပြုံကျရောက် နေခဲ့ သည် ပဲ။ သက်ပြင်း
နှင့်အတူ

‘ခေါ်ခဲ့လေ အိမ်ထဲကို’

‘ဟုတ်’

သူ့ခွင့်ပြုချက်ရသည် နှင့် ဟုတ်ကနဲ အသံပြုကာ ဝရန်တာမှ လှေ
ကား သုံးလေးထစ်ကို ပြေးဆင်း သွားသော လှလွန်းဆွေကို တဒင်္ဂမျှ
ငေးကြည့်မိသည် ။ တင်ပါးအထိရှည်နေသော ဆံပင် နက်များက
ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ဖုံးအုပ်လျက် အနှောင်မဲ့စွာ လှုပ်ရှားနေသည် ။ ခုခေ
တ် မိန်းကလေး များ ၏ စတိုင်လှလှလေးကို သူမထံတွင် တွေ့ရသည် ။
မျက်နှာတင်မက ကိုယ်နေဟန်ထားပါ လှပ ကျော့ရှင်းသော မိန်းက
လေးပါတကား။ အကြည့်ကို လွဲဖယ်ကာ မနိုင်ရင်ကန်လူရင်းများ ရော
က် လာတတ်သဖြင့် လူနာစမ်းသပ် ခန်းအဖြစ်ထားသော အခန်းကို မီးဖွ

င့်လိုက်သည် ။ Hot Plate ပေါ် ရေနွေးအိုးကို မီးဖွင့်တည်ထားလိုက် သည် ။

‘ဒေါက်တာ အဲဒီကို ခေါ်ခဲ့ရမလားဟင်’

အခန်းဝမှ အသံနွဲ့လေးကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ မြင်ကွင်းက အံ့ဩစရာ။ ဆယ်နှစ် အရွယ်ခန့် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးကို မနိုင်မနင်း ပွေ့ချီလာသော လှလွန်းဆွေကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဘယ်က ဘယ်လို သူမအနား ရောက်သွားသည် မသိ။ ကလေးကို လက်ပြောင်း ယူရင်း

‘ပေး ပေး၊ ကိုကိုဆိုတာ သူလား’

‘ဟုတ်’

ဒေါက်တာစိုင်းသီဟ စိတ်ထဲ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သွားသည် ။ ‘ကိုကို’ ဆိုသူသည် လှလွန်းဆွေ ၏ အမျိုးသား မဟုတ်ပေပဲ။ ရင်မှာ နွေးထွေး လာသည် ။ ကလေးကို စမ်းသပ်ခုတင်ပေါ် တင်လိုက် သည် ။ အဖျားရှိန်ဖြင့် မှိန်းနေသော ကလေးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိပြီး စမ်းသပ်မှုကို ကျွမ်းကျင် စွာ လုပ်ကိုင်ရင်း အသည်းရောင် အသားဝါ ဖြစ် လိမ့်မည်ဟု မှန်းမိသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည် ။

‘ဖျားတာ အတော်ကြာပြီလား’

သူ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ လှလွန်းဆွေကို မေးလိုက်သည် ။ တုံ့ပြန် သံမကြားရချေ။ ထို့ ကြောင့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ မရှိ တော့။ လှလွန်းဆွေသည် သူ့ နောက်ပါးမှာ ရှိမနေချေ။

‘ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်’

နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ၍ ပင် အံ့ဩရသည် ။ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးပါလိမ့်။

မမာနေသော ကလေးကို ပစ်ထားသွားအောင်တော့ အကြင်နာမဲ့သော ရုပ်သွင်မရှိပါဘူးဟု သူ တွေးလိုက်သည်။ ။ ကလေးကို ဆေးထိုးပေးပြီး စောင်ပါးလေးတစ်ထည်ဖြင့် ရင်ဘက်အထိ ခြုံပေးလိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ် ဖွဖွနင်း လာသော ခြေသံသဲ့သဲ့လေးကြောင့် လှလွန်းဆွေ ပြန်ရောက်ပြီဟု အတပ်သိလိုက်သဖြင့်

‘မိန်းကလေး’

‘ရှင်’

‘ကလေးကို ရေခဲအုပ်ရမယ်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေခဲ သွားယူပေးပါလား’

‘ဟုတ်’

လှလွန်းဆွေ၏ ‘ဟုတ်’ ဟူသောအသံကို သူသဘောကျမိစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် သူ့မျက်လုံး အစုံ ကျယ်ဝန်းသွားသည်။ ။

လှလွန်းဆွေ၏ ရင်ခွင်ထဲဝယ်နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို မြင် လိုက်ရ၍

‘ဟောဗျ အဲဒါကတော့’

‘ညီညီလေ သူကတော့ နေကောင်းပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်ထဲ မထားရက် လို့ ပါ’

သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ကာ

‘ကလေးတွေ ကုန်ပြီလား၊ ကျန်သေးရင် ထပ်ခေါ်ဦးလေ’

မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့် မော့ကြည့်ကာ

‘ကုန်ပါပြီ’

‘မင်းနဲ့ ဘာတော်သလဲ’

‘မီး သားတွေလေ’

မျက်နှာလေး၌ ရင်နှစ်သည်းချာ သားလှရတနာများ အတွက် ဂုဏ် ယူသောမာန်ဖြင့် ဝင့်ထည် နေသည်။ ဒေါက်တာစိုင်းသီဟ အံ့ဩရသည်။ ။ မှန်းထားသည် က လှလွန်းဆွေသည် အသက် နှစ်ဆယ် ခန့်သာရှိမည်။ ယခုတော့ ဆယ်နှစ်အရွယ်နှင့် သုံးနှစ်အရွယ်သားများ ၏ မိခင်ဆိုတော့ အသက် အစိတ်ကျော် ပြီပေါ့။ မထင်နိုင်အောင် နုနယ်သော မျက်နှာ လေးကို ငေးမိနေစဉ်

‘ဟင် ဒေါက်တာ၊ ရေခဲသေတ္တာက ဘယ်နားမှာ လဲလို့ ’

‘ထမင်းစားခန်းမှာ လေ၊ လောလောဆယ်တော့ မင်းက ကျုပ်ကို နှာစ် အနေနဲ့ အကူအညီ ပေးရမှာ ပဲ’

‘ဟုတ်’

လှလွန်းဆွေသည် ကလေးချီလျက် အမိန့်ကို ကျိုးနွံစွာ နာခံသည့်အလား အခန်းထဲမှ လှည့် ထွက် သွားဟန်ပြုရာ

‘ဟေ့ ဟေ့ နေပါဦး၊ ကလေးထားခဲ့ဦးမှ ပေါ့’

လျှာကလေးတစ်လစ်နှင့် ဇက်ကလေးပုကာ

‘အို ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့လို့ မေ့လို့ ၊ ဘယ်မှာ ထားရမှာ လဲ’

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ‘ကျုပ်ခေါင်းပေါ်ထားလိုက်’ ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း

‘ဟိုဘက်ခန်းက ကျုပ်အိပ်ရာပေါ် သွားသိပ်လိုက်’

‘ဟုတ်’

တွန့်ဆုတ်ခြင်းလုံးဝမရှိဘဲ သွက်လက်စွာ ထွက်သွားသော လှလွန်း
ဆွေကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းမော ချလိုက်သည်။ ။ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ
။ တော်၏ မတော်၏ ဘာမှ မစဉ်းစား။ ယခုမှ တွေ့သော သူစိမ်း သူ့ကို
လည်း အရမ်းယုံကြည်အားကိုးပစ်လိုက်ပြီ။ တကယ်တော့ သားများ အ
မေ၏ မျက်နှာလေးသည် သားများ နည်းတူ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသော
ကလေးသာသာလေး ပါလား။

‘ဘယ်လို ခရီးကြမ်းကိုများ လျှောက်လှမ်းလာကြတာလဲ သားတို့ အ
မေရယ်’

ဒေါက်တာစိုင်းသီဟ စိတ်ထဲမေးလိုက်ရင်း ခုတင်ထက်မှ ကလေး၏
မျက်နှာလေးကို ကရုဏာ သက်စွာ ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲ အမ
ည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ်နှင့်အတူ နဖူးထက်ပါး နှင့်အပ်ကာ စမ်းကြ
ည့်လိုက်သည်။ ။ အမှတ်မထင် ရောက်လာသော အမေနှင့် သားများ သ
ည် သူ၏ အေးစက် နေသော နှလုံးသားများကို ပုတ်ခတ်နှိုးသူ ဖြစ်လိမ့်မ
ည်ဟု သူ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ယခုတော့

အခန်း(၂)

‘ရှင်’

ပြောလိုက်လျှင် ဘာမှ မသိနားမလည်သလို၊ အရည်လည်နေသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် မျက် တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ကြည့်သော အကြည့်က အသည်းယားစရာ ကောင်းလွန်းလှ သည် ။ သိပ် စိတ်မရှည်ချင်တော့။

‘ကလေးဖျားနေမှန်းသိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခရီးထွက်လာတာလို့ မေးနေတာကွ’

စိတ်တိုသူ၏ လေသံသည် အနည်းငယ်တော့ မာကြောသွားသည် ပင်။ ဖျားနေတာ တစ်ပတ် လောက် ရှိပြီဟူသော ကလေးနှင့် ခရီးထွက်လာသော အမေကို သူ စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ခပ်ငေါက် ငေါက် မေးမိတော့

‘ဟို ဟို ဟိုလေ၊ အရေးကြီးလို့ ပါ’

အသံတုန်လေးကြောင့် အော်ငေါက်မိခြင်းကို နောင်တရချင်လာသည် ။ ထို့ကြောင့်လေသံကို ဒေါသရိပ်မပါစေရန် သတိထား၍ သုံးလိုက်ရသည် ။

‘ဆေးရုံတင်ထားရင် အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဆေးရုံတော့ မတင်ပါရစေနဲ့ ၊ မန္တလေးဆေးခန်းတစ်ခုကလဲ တင်ဖို့ ပြောတာ၊ မတင်နိုင်တာနဲ့ ဒီအထိခရီးထွက်လာတာ၊ လားရှိုးရောက်မှ ...’

ဒေါက်တာစိုင်းသီဟ စိတ်မရှည်စွာ မျက်မှောင်ချိုလိုက်မိတော့ လှလှ နုံးဆွေသည် စကား မဆက်ဝံ့ပဲ ရပ်သွားသည် ။ မျက်ရည်များက အိုင်ရွဲရန် တာရှုနေလေပြီ။

‘သားအသက်နဲ့ မင်းရဲ့ အရေးတကြီးခရီးစဉ် ဘယ်ဟာ ရွေးမလဲ’

‘ရှင် ၊ သား ကိုကို အခြေအနေက အဲဒီလောက်အထိ အရေးကြီးသလားဟင်’

မျက်ဝန်း၌ ပုလဲမြစ်ပင်လယ်ဖွဲ့ရင်း အားကိုးတကြီးမေးလာသော လှလှလှလှလှ ကလေးအမေ ကို မကြည့်ရက်၊ မျက်နှာလွဲကာ ညအမှောင်ထု လွင့်ပါးစပြုနေသော ကောင်းကင်ရိပ် များကို ပြတင်း ပေါက်မှ တစ်ဆင့် ငေးကြည့်နေလိုက်သည် ။

‘ခရီးဆက်မထွက်နဲ့ ဆိုလဲ မထွက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံမတင်ပါနဲ့ ၊ ဒေါက်တာပဲ ကုပေးပါ လားနော်၊ မီး ဒေါက်တာ့ကိုပဲ အားကိုးပါတယ်၊ နော် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာပဲ ကုပေးပါ’

သူသည် မိန်းမလှလေးများ ၏ ‘နော်’ ဟူသောစကားကို ထိတ်လန့်မှု နုံးတီးတတ်သူ ဖြစ်ပါ သည် ။ သို့သော် တင်းခံနေသောစိတ်သည် အရည်ပျော်ကျသွားသည် ။

‘ကျုပ်ဆီမှာ က ဖြစ်မလားဗျ၊ ကျုပ်က ဆေးခန်းဖွင့်စားတဲ့ လူလဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ် ရေတကာယသမားဆိုတော့ အမိတို့ သားအမိတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ဧည့်ဝတ်ပြုနိုင်မှာ လဲ’

သူ၏ ပျော့သွားသောလေသံအပေါ် နင်းကာ ဝင်းလဲ့သွားသော မျက်နှာလေးဖြင့်၊

‘ဒီအတွက်တော့ အားမနာနဲ့ ဒေါက်တာ၊ မီးတာဝန်ယူတယ်၊ ကိုကို နေကောင်းသွားတဲ့ အထိ မီးတို့ သားအမိတွေ ဒီမှာ ပဲ နေပါရစေနော်၊ ဒေါက်တာ စားဝတ်နေရေးပါ မီး ချက်ပြုတ်လျှော် ပေးမယ်လေ’

စိုင်းသီဟရင်ထဲ ကြည်နူးသွားသည် ။ နုထွတ်ဖူးစင်ကြွပ်ရွှနေအောင် လှသော လှလွန်းဆွေ လေးက သူ့အတွက် ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်ပေးမည် တဲ့ ။ အိပ်မက်ပဲထင်ပါသည် ။ သို့သော် အိပ်မက် မဟုတ်။ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းသာရှိသော သူ့အိမ်လေးတွင် ကလေးနှစ်ယောက် တစ်ခန်းစီ အိပ်နေသည် ကို သူလှမ်း မြင်နေရသည် ပဲ။ မလှမ်းမကမ်း ဆက်တီပေါ်တွင် ပုံပုံကလေးထိုင်နေသော လှလွန်း ဆွေက

‘နော် ဒေါက်တာ၊ မီးသား ကိုကိုကို ပျောက်အောင်ကုပေးပါနော်၊ ဒေါက်တာ လက်မခံ ရင် လက်ခံမယ့်ဒေါက်တာ တစ်ဦးဦးကို မီးတို့ ရှာဖွေပြီး သွားရမှာ ပဲ’

‘ခြိမ်းခြောက်တာလား’

သူ၏ မျက်မှောင်ချီအမေးကို ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြလျက်

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောပြောတာ’

သွားတတ်လေးများ ဖြင့် ပြုံးလိုက်တော့ ပို၍ ရွှန်းမြဝင်လက်သွားသည် ။ ကျောက်သားပမာ နှလုံးသားသည် လှုပ်ယမ်းစပြု လာလေပြီ။

‘ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောစရာ ဖြစ်နေမယ်ကွ၊ မင်းက ကလေးအမေဆို ပေမယ့် ယောက်ျားမှ ပါမလာတာ’

‘ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာညီမလို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာ

ပါပဲ။ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွှေ့ပါဘူး ဒေါက်တာ’

‘လုပ်လိုက်ဟ’ ဟု ရင်ထဲ၌ ဟစ်ကြွေးလိုက်မိသည် ။နုတ်ဖျားက တော့

‘ကလေးအဖေလည်း မပါ၊ အခြားအဖော်တွေလဲ မပါဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အရေးတကြီး ခရီးထွက် လာရတာလဲ၊ ဘယ်အထိသွားမှာ လဲ’

လှလွန်းဆွေသည် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သေးဘဲ တွေဝေငေးမောသွားသည် ။ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် တွေး နေပြီးမှ

‘လားရှိုး အထိ၊ ကလေးတို့ အဖေဆီ သွားမှာ ’

‘ဪ ...’

ရင်မှာ မောလျသွားသည် ။ မဆိုင်ပါဘူး။ ဤမိန်းကလေးသည် ဒုက္ခ ရောက်လာသော သူ့ညီ မပေပဲ။ သူ ကူညီရမှာ ပါ။ ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီခြင်းသည် လူသားဆန်သော သူ့ကျင့်ဝတ်ပင်။

‘အမိလိုက်လာမှာ ကို ကလေးတို့ အဖေက သိသလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဒါဖြင့် ဒီရောက်နေကြောင်း သူ့ကို သံကြိုးရိုက်ခေါ်လိုက်ပေါ့’

ငြိမ်သက်သွားသည် ။ ငြိမ်သက်ခြင်းသည် အကြံယူခြင်းသာ ဖြစ်ဖို့ များ သည် ။

‘မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ’

‘သူဖျားနေတယ်ဆိုလို့ မီးတို့လိုက်လာတာ’

‘ဪ ...ဪ ... သူများနေတယ်ဆိုလို့ ဖျားနေတဲ့ သားကိုတောင်
မငဲ့ဘဲခေါ်ပြီး လိုက် လာကြတာပေါ့ ...’

သူ့ရင်ထဲအမျက်က မဖုံးမဖိနိုင်ဘဲ ထွက်ပေါ်သွားသည်။ ။ ထိုအခါ သူ
မထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံး ရွဲကြီးကို ပင့်ကြည့်လျက်

‘ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုက အဖျားပျောက်ပြီးမှ လမ်းမှာ ပြန်ဖြ
စ်တာ’

‘ဒါဖြင့် မင်းလာရှိုး သိပ်သွားချင်နေမှာ ပေါ့’

‘ဟင့်အင်း သွားချင်ပါဘူး’

‘ဟ ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားဆီကို မသွားချင်ဘူးလို့ မင်းရူး
နေသလား’

‘သိဘူးလေ’

ဘယ်လို ထုံအအ၊ ကတ်တတ်တတ် ကောင်မလေးနှင့် တွေ့နေမှန်းမ
သိ။ ပြောလိုက်လျှင် ဘာ မှ မသိနားမလည်သော ကလေးငယ် မျက်နှာ
ပေါက်မျိုးနှင့် လုပ်နေတတ်သည်။ ။

‘မသိလို့ ရမလား မင်းအမျိုးသားဆီကို လိုက်ချင်လိုက်သွား၊ ကိုကိုကို
တော့ ထားခဲ့ရမယ်၊ ဟို ကနေကောင်း ဒီကလဲနေကောင်းဆိုတော့ ပြန်
ခေါ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ဘူး....၊ ဘာလဲ ဒေါက်တာက မီးကို လက်မခံချင်လို့ လား၊
မီးသားတွေကို မီးနဲ့ ခွဲပြီး ဘယ်မှာ မှ မထားခဲ့နိုင်ဘူး’

‘ကိုင်းပါဗျာ ကျုပ်ကလဲ ခွဲမထားချင်ပါဘူး၊ အမိကို လက်မခံချင်
လို့ ပြောတဲ့ စကား လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်က အမိများ အမျိုးသားဆီ

လိုက်ချင်နေပြီလားလို့ ’

‘လိုက်ချင်ပါဘူး’

ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ သူ မမှန်းတတ်တော့။ အသည်းယားပြီး ရိုက်ပစ်ချင်စရာကောင်း သော ညီမဆိုးမျိုးလေး။ ကြည့် ၊ လက်ဝါးလေးကာကာ တစ်ချက်သန်းဝေလိုက်ပြီး

‘မီးအိပ်ချင်ပြီ၊ ဘယ်မှာ အိပ်ရမလဲဟင်’

ပြဿနာတွေက စလေပြီ။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းပြီး ပွင့်လင်းသော ဤကလေးအမေလေးကို သူ့ ရင်ထဲညီမဆိုးလေး ကောက်ရသလို သဘောထားလိုက်ပြီမို့

‘သားငယ်အခန်းကို မင်းယူလိုက်၊ ကျုပ်နဲ့ မင်းသားအကြီး ကိုကိုနဲ့ တစ်ခန်းယူမယ်၊ နေဦး ကျုပ် မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ အင်္ကျီ ယူလိုက်ဦးမယ်’

ဆေးရုံသွားရန်အတွက်ပါ ဝတ်စုံကို တစ်ခါတည်း ထုတ်ယူလိုက်သည် ။ တစ်ညလုံး တစ်မှေးမှ အိပ်ရဟန် မတူသော ကလေးအမေလေးသည် မျက်တောင်ကော့ကြီးများ စင်းကျ လျက် ရှိသည် ။ ကိုကိုဟူသော သားအကြီးလေး၏ နဖူးကိုပါးနှင့်အပ်ကာ စမ်းသပ်ပြီးမှ ညင်သာသော အနမ်းလေး ကို နဖူးပေါ် ခြွေချ လိုက်သည် ။ သူ့ရင်ထဲ အေးမြသွားသည် ။ မိခင်၏ မေတ္တာတရား ကတော့ သူမမှာ အပြည့်ရှိနေသည် ။ သို့ သော် ခက်သည် က သူမကိုယ်တိုင် ကလေးငယ်နှင့်တူ နေသည် ။

‘ကိုင်း အမိ၊ အဲ မင်းနာမည် ပြောဦး’

‘မီးမီးမြတ်မင်း’

‘ဒါပဲလား၊ အခြားနာမည်ကော နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်ကော ပါလား၊ ဧ

ည့်စာရင်းတိုင်ရ အောင်’

‘ဧည့်စာရင်းက ညမှ တိုင်ရမှာ မဟုတ်လား၊ မှတ်ပုံတင်က ရှာရဦးမယ်၊ ခုအိပ်ချင်ပြီ’

တကယ့်ကလေးငယ်၏ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော အသွင်ဖြင့် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်ကာထွက်သွား သည် ။ မာယာအသွင်ဖြင့် ဉာဏ်များ ခြင်းလား သူ မှန်းဆမတတ်တော့။ ကိုကိုဘေးတွင် ဒရင်းဘက်ခင်း ကာ ကျောဆန့်လိုက်သည် ။ အိပ်ပျော်ခြင်းကိုတော့ မရနိုင်တော့။ သူ့ အတွေးထဲဝယ် မီးမီးမြတ်မင်းတို့ သားအမိတွေသာ နေရာအပြည့်ယူထားသည် ။ သားနှစ်ယောက်က ရုပ်တစ်မျိုးစီနှင့် မီးမီးမြတ်မင်းနှင့် လည်း မတူကြ။ သူမမျက်နှာ၏ အလှတရား တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလေးမျှပင် ကိုကိုနှင့် ညီညီထံတွင် မတွေ့ရ။

နေစကြာသည် မဟူရာထုကိုခွင်းလျက် မောင်းနှင်ထားလေပြီ။ တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်မောကျ နေသော သားအမိသုံးယောက်သည် နံနက်ခင်း၏ အလှတရားဟူသမျှတို့ ကို ဥပေက္ခာပြုထားကြ သည် ။ ဤသားအမိတွေကို နှင်ရန်မပြောနှင့် မျက်နှာညို ညှိုးငယ်သွားသည် ကိုပင် မကြည့်ရက် အောင် ပျော့ညံ့လွန်းသော သူ့နှလုံးသားကို သူ အံ့သြမိသည် ။ စဉ်းစားသည် ။ အဖြေရှာရခက်နေပြီ။

အခန်း(၃)

မဖိတ်ခေါ်ပဲ ရောက်လာသော ဧည့်သည် မိသားစုကြောင့် စိုင်းသီဟ အလုပ်ရှုပ်ရသည်။ ဆေးရုံ ရောက်သည့်တိုင်အောင် အိမ်ကို သံယောဇဉ် မပြတ် နောက်ဆံတင်းလျက်ရှိသည်။ သူနှင့် ရင်းနှီးသော စစ္စ တာကို ...

‘ဒေါ်နှင်းဖြူရေ၊ ခင်ဗျား ဂျူတီချိန်ပြီး လို့ ပြန်ရင် အိမ်ကိုဝင်သွား စမ်းပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာရဲ့ ၊ သော့မပိတ်မိလို့ လား’

တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ သူ့ကို ဒေါ်နှင်းဖြူက အံ့ဩစွာ မေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါမှ သူ့ စကား အလောသုံးဆယ်နိုင်ကြောင်း သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

‘ဒီလိုဗျ အိမ်မှာ ညီမမိသားစု ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါ အကြီးကောင်က ဖျားနေလို့ ဂျမ်း တစ်(စ်) ပေါ့၊ အဲဒါ ဆရာမအပြန် ဝင်သွားပြီး တင်ပ ရေချာလည်း ယူရင်း သူ့အမေကိုလည်း ဆေး တိုက်မတိုက် မေးပြီး နည်းနည်းအခြေအနေ ဝင်ကြည့်လိုက်ပါဗျာ’

‘စိတ်ချပါ ဆရာ၊ဒါထက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘယ်ကညီမပေါ်လာ ရတာလဲ’

ပြင်ဦးလွင်မြို့ ရောက်သည် မှာ ခုနစ်နှစ် ကာလအတွင်း ရောက်နေ

ပေမယ့် ဆွေမျိုးကင်းမဲ့စွာ တစ်ကောင်ကြွက် ရပ်တည်နေသောသူ၏ အထီးကျန်နိုင်မှုကို ဆေးရုံဝန်ထမ်းအားလုံး သိရှိပြီးသား ဖြစ်နေရာ ရုတ်တရက်ဖြေနိုင်ရန် စကားရှာမရ။

‘ဘယ်ကလာတာလဲ ဆရာ’

ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ဘယ်ကလာမှန်းပင် သူကမသိပေ။ သူဆေးရုံသွားခါနီး အထိ မချောလေး မီးမီးမြတ်မင်းက မနီးသေးသဖြင့် အိမ်နီးချင်း ဒေါ်နန်းလုံကိုခေါ်ကာ အိမ်နှင့် သားအမိသုံးယောက် ကို စောင့်ရှောက်ထားရန် အပ်နှံရသည် ။ ပြီးမှ ဆေးရုံထွက်ခဲ့သည် ။ တွေဝေနေသော သူ့ကို ဒေါ်နန်းမြူက ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်လေမှ

‘ရန်ကုန်ကပါဗျာ၊ အလကားဆိုးတေမလေး၊ ဆိုးလွန်းလို့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ရဲတာ ခုမှ ဘယ်ကဘယ်လို မသိဘူး လိုက်လာတယ်’

ညာဝါးဖြီးဖြန်းလိုက်သော သူ့စကားကိုသူ သဘောကျသွားသည် ။ ‘မုသားမပါ လင်္ကာ မချော’ဟူ သောစကားကို လက်ခံရလေပြီ။ သူ့ မုသားစကားသည် ချောမွေ့ပြေပြစ်သွားသဖြင့် ဒေါ်နန်းမြူ လက်ခံ ဟန်တူသည် ။

‘အရင်းလား’

‘ဝမ်းကွဲပါ’

‘သွားမယ်ဆရာ’

တော်သေးသည် ဘယ်နှစ်ဝမ်းကွဲလည်း မမေးသဖြင့်။ ဘာဖြစ်၍ ‘ဝမ်းကွဲ’ဟု ထွက်သွား မှန်းပင် မသိလိုက်။

‘ဪ ဆရာ စိတ်ချလက်ချသာနေပါ၊ ကျွန်မ လိုအပ်တာမှန်သမျှ အကုန် ကူညီလိုက်မယ်’

‘သိုဉ်ခဲ ဆရာမ’

သို့မှ သာ သူ စိတ်ဖြောင့်တော့မည်။ လုပ်ငန်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ လုပ်
ကိုင်နိုင်တော့မည်။ ပြင်ပ လူနာ စမ်းသပ်ခန်းထဲတွင် လူနာများ နှင့် အချိ
န်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်တော့သည် ။ လူနာလည်း ကုန်၊
ထမင်းစားချိန်လည်း ရောက်သောအခါ သူ အံ့ဩစရာနှင့် ကြုံရသည် ။
ငါးဆင့် ထမင်းချိုင့်ကြီးကို ကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်သည့်အလား

‘ဒါ ကျွန်တော့် ထမင်းချိုင့် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုညီမ မမမီး ပို့ခိုင်းလို့ ကျွန်တော်လာပို့
တာ’

သူနှင့်ကပ်လျက်အိမ်မှ မောင်ခွန်ကျော်ပြောမှ လက်ခံလိုက်မိသည် ။
ခွန်ကျော်သည် သူ့အား ကူညီ နေကျကလေး ဖြစ်သော်လည်း ထမင်းပို့
တာဝန်ကိုမူ သူ မပေးထား။ နံနက်စာထမင်းကို သူနာပြုအဆောင်မှ အ
ဆောင်ထမင်းဟင်းကိုသာ စားနေကျဖြစ်သည် ။ သူနာပြုဆရာမများက
ကြုံသလို သူ့အတွက် ချိုင့်ထည့်လာပေးတတ်သည် ။ ယခုလို စတီးငါးဆ
င့်ချိုင့် ၊ ဓာတ်ဘူး၊ လိမ္မော်သီးနှင့် လက်သုတ်ပဝါလေးပါသော ပလတ်စ
တစ်ခြင်းတို့ ကို တို့ ထိရန်ပင် မဝံ့မရဲဖြစ်သည် ။ အိမ်မှာ လည်း အိမ်သုံး
ပစ္စည်းများ မရှိတတ်။

‘ဟာ ဆရာထမင်းချိုင့်က အယ်နေတာပဲ၊ ကျွန်မတို့ ထမင်းဘူး
လေးတော့ မျက်နှာငယ် ပြီပေါ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခုလိုစားရတော့ ဆ
ရာလည်ချောင်း မနင်တော့ဘူးပေါ့၊ ပြင်လိုက်မယ် နော်’

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့ ၊ ဆရာမတို့ ပါ ထပ်စားကြဦးလေ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရာ ပါးစပ်အကျင့် မလုပ်ပါရစေနဲ့ ၊

ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ က ပဲပုပ် မပါရင် မစားတတ်ဘူးဆရာ’

‘ဪ ဆရာမတို့ စားရအောင် မမမီးက လက်ဖက်တစ်ချိုင့် ထည့်ပေးလိုက်တယ်လို့ မှာ လိုက်သေးတယ်’

‘ဟာ ပွတာပဲ ဆရာညီမက ဆရာထက်တောင် သဘောကောင်းသားပဲ၊ သိပ်အလိုက် သိတာ အပြန်ကျရင် ဝင်သွားလိုက်ဦးမှ ၊ နာမည်လေးကလဲ မီးတဲ့ လား ချစ်စရာလေး’

မရွှေမီးသည် သန်းကောင်ကျော်မှ ရောက်လာနေ၍ တော်သေးသည် ။ သတင်းများက ဆေး ရုံအနံ့ ပျံ့သွားလေပြီ။

‘ကျွန်တော် ချိုင့် စောင့်မယူတော့ဘူး၊ ပြန်တော့မယ်အစ်ကို’

‘အေး အေး.....၊ ကိုကို သက်သာတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ သက်သာပါတယ်’

‘ငါပြန်မလာခင်တော့ ဝိုင်းကြည့်ထားလိုက်ကြဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မီးကို ထမင်းချိုင့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါဦး’

ခွန်ကျော် ပြန်ထွက်သွားသည် ။ ထမင်းချိုင့်ကို ဖြုတ်ကာ ပြင်ဆင်နေသော ဆရာမနော်မူခင် က

‘ဆရာက ကိုယ့်ညီမကို ပြန်ကျေးဇူးတင်နေရတယ်လို့ ’

သူက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း

‘တင်ရတာပေါ့ ဆရာမရဲ့ ဒီကောင်မလေးက ခပ်ဆိုးဆိုးဗျ၊ သူလုပ်ပေးတာကို ကျေးဇူးမ တင်ရကောင်းလားဆိုပြီး ချက်ချင်း ကောက်ချင်ကောက်ပြီး ထွက်သွားမှာ ဗျ’

‘ဆရာ ညီမရောက်လာလို့ ပျော်နေမယ် ထင်တယ်’

‘ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် ပျော်တာပေါ့၊ တူတွေကလဲ ပါလာတာကိုး၊ ဒါ ထက် ဆရာ့ကိုတစ်ခု ကူညီပါဦး’

‘ဘာများ လဲဆရာ ၊ ကဲ စားရင်းပြောပါရင်၊ ပူပူနွေးနွေးလေး စား လိုက်ပါဦး’

စိုင်းသီဟ စားပွဲပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ရသည် ။ အမည်စုံသော ဟင်းချိုင့်များကို ကြည့်ပြီးခပ် ကြောင်ကြောင်ပင် ဖြစ်မိသည် ။ ဧည့်သ ည် လုပ်သော အခါသာ ဤသို့ အစုံအလင်စားဖူးသည် ။ ယခု တော့ ဧည့် သည် မဟုတ်ပါဘဲ ဧည့်သည် ကဲ့သို့ အပြုအစု ခံနေရသည် ။ ထမင်း စ စားရင်း

မီးတို့ သားအမိက အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာမှ ၊ က လေးတာဝန်ကတစ်ဘက်၊ ချက်ပြုတ် လျှော်ဖွတ်တာဝန်က တစ်ဘက်နဲ့ ဆိုတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဖော်တစ်ယောက်တော့ ရနိုင်မလားလို့ ’

‘ဩဩ....၊ ရနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ နန်းမူ ဂျူတီပြီးရင် စုံစမ်းပြီး အဆင် ပြေရင် တစ်ခါတည်း ခေါ် ခဲ့ပေးပါမယ်ရှင်၊ ညပါ အိပ်ပေးရမှာ လား’

‘အိပ်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါကလဲ မီးတို့ သားအမိ ရှိတု န်းကပါ၊ မရှိတော့ရင်လဲ ပြန်ပေါ့၊ မနစ်နာစေရပါဘူး’

မီးမီးမြတ်မင်းတို့ သားအမိ မရှိတော့ရင် ဟူသောအတွေးဖြင့် ရင်မှာ လေးသွားသည် ။

‘ပြောနေကြာတယ်၊ နန်းမူ စက်ဘီးနဲ့ ခဏလစ်လိုက်ဦးမယ် ဆရာ’

‘ကျေးဇူး နန်းမူ၊ ဪ လက်ဖက်ချိုင့် ယူသွားဦးလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်’

လက်ဖက်ချိုင့်ကလေးယူကာ ဆရာမများ နားနေခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ။ စိုင်းသီဟ တွေဝေ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ။ ဟင်းချိုင့်များကို ကြည့်မိသည်။ ။ ငါးဖယ်သုပ်၊ ကြက်သားဆီပြန်ဟင်း၊ ဆယ့် နှစ်မျိုးဟင်းချိုနှင့်ပဲပုပ်၊ ဆလတ်ရွက် တို့ စရာများ လည်း ပါလေရာ သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ပြောလိုက် လျှင် ဘာမှ မသိနားမလည်သလို မျက်နှာပေးလေးနှင့် မျက်တောင်ကြီးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ နေတတ်သော မီးမီးမြတ်မင်းသည် မိန်းမပီသသော အရည်အချင်းလေးတော့ ရှိနေတတ် သည် ပဲ။

မဆလာနဲ့သင်းသော ကြက်သားဟင်းသည် ဆိုင်ဟင်းများ ၊ အဆောင်ဟင်းများ နှင့် လုံးဝ မဆိုင်။ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ခံတွင်းတွေ့လှသည်။ ။ စားရင်းမှ ‘သူ့ခင်ပွန်းကို ချက်ကျွေးနေကျ ထင် ပါတယ်’ ဟူသော အတွေးဖြင့် ထမင်းသည် လည်ချောင်းဝ၌ နင်သွားသည်။ ။ စား၍ မျိုမကျချင် တော့။

‘သင့်တော်ပါ့မလား’

မီးမီးမြတ်မင်း လာနေခြင်းအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှ ကြည်လင်ပါ့မလား။ တစ်ဆက် တည်း ကိုကိုဆိုသော ကလေးမျက်နှာကို မြင်မိ၍ ‘မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါက လူနာပဲလက်ခံတာ၊ သူက သူ့ဘာသာသူ ဇွတ်နေတာပဲ’ ဟု မိမိဘာသာ ပြောလိုက်မိသည်။ ။ မိမိမြတ်မင်းအပေါ် ညီမအရင်း တစ် ယောက်လိုသာ ရှင်းသန့်သော မေတ္တာထားတတ်ရန်သာ လိုသည်။ ။ စိတ်ရှုပ်စွာ သက်ပြင်းချလိုက် သည်။ ။

‘ဟော ပြီးပြီလား ဒေါက်တာ၊ လိမ္မော်သီး စားလိုက်ဦး’

စစ္စတာ ဒေါ်မာရီက ဝင် လာပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ လိမ္မော်သီး တစ်မြွှာနှစ်မြွှာစားရင်း အတွေး ဖြင့် ဆို့နှင့်ချင်နေသော ရင်ကိုရှင်းလိုက်

သည် ။

‘လက်ဖက်သုပ်ကော စားဦးမလား ဒေါက်တာ’

‘စားပါဗျာ၊ စစ္စတာတို့ မိန်းမတွေသာ လက်ဖက်စားရင်း အတင်း အဲလေ သတင်းပြော ကြပေါ့၊ ကျွန်တော်တော့ လိမ္မော်သီးပဲ စားတော့မယ်’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ပိုစားရတာပေါ့၊ ဪ ဓာတ်ဘူးထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ပါ တယ် ဆရာ၊ နေ့လည်မှ သောက်မယ် မဟုတ်လား’

‘စစ္စတာ ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ယူသွားစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခွက်စာပဲချန် ထား’

‘သိုင့်ခယူး ဒေါက်တာ၊ မာရီတော့ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းရတော့မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျ’

‘ဪ မာရီတို့ အစာကောင်းကောင်း ကပ်တီးရအောင် ဒေါက်တာညီမ မပြန်ပါ စေနဲ့၊ တစ်သက်လုံးပဲ ဒေါက်တာနဲ့ နေပါစေလို့ ’

စစ္စတာက သဘောရိုးနှင့် ပြောခြင်းကို မလုံသောသူက ထူပူသွားသည် ။ ကြောင်သွားသည် ။ နောက်မှ ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်သည် ပေါ်ပေါက် လာပြီး မချီသွားဖြင့်

‘ကျွန်တော့်ယောက်ဖကြားရင် စစ္စတာကို လာကြိမ်းလိမ့်မယ်ဗျ’

‘ကြိမ်း ... ကြိမ်း ဆုတောင်းတာပဲ၊ ဒေါက်တာမပြောရင် ပြန်မကြားပါဘူး’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ပြန်ပြောရမှာ ပဲ၊ ဒီကောင်မလေးက ခပ်ဆိုးဆိုး

ရယ်၊ ကြာရင် ဖြစ်မှာ မ ဟုတ်ဘူး၊ သားနေကောင်းတာနဲ့ ပြန်လွှတ်မှ ’

‘ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ အငှားပူတွေအစား၊ ကိုယ်ပိုင်အပူပဲ ရှာပါလို့ ’

‘ဒါကပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ တာဝန်လေဗျာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ညံ့ကြလို့ ပါ၊ ကျွန်တော်က ညံ့လို့ မ ဟုတ်ဘူး၊ တာဝန်အရှိဆုံးလူက စစ္စတာပဲ၊ စစ္စတာက မြို့ခံလူ မဟုတ်လား’

သူကရယ်မောနောက်ပြောင်သည် ။ စစ္စတာ မာရီက မဲ့ရွဲ့ကာ

‘ဂျီးများ များ တယ်ပေါ့၊ ဒီမှာ လဲ အပျိုဒေါက်တာတွေ၊ စစ္စတာတွေ၊ နာ့စ်တွေ ပြည့်နေ တာပဲ၊ ဒေါက်တာပဲ ဆေးရုံမိသားစုဟာ ကျွန်တော့်မိသားစုပါဆို

‘ဟား ဟား.... ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ဒေါက်တာတို့ နာ့စ်တို့ ဟာ ကျွန်တော့်ညီမ၊ အစ်မတွေ ပါပဲ၊ ဆေးရုံဝန်ထမ်းက လွဲရင်အားလုံး စဉ်းစားမယ်ဗျာ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့ တော့ မရဘူးဗျနော်’

‘လက်တွေ့မပါတဲ့ မေတ္တာရဲ့ အကြောင်း နားမထောင်ချင်တော့ဘူး ဒေါက်တာ သွားတော့ မယ်’

စိုင်းသီဟသည် ရယ်မော၍ သာ နေလိုက်သည် ။ စားပွဲပေါ်ရှိ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည် ။ ခေါင်းထဲသို့ စာများ ရောက်မလာ။ မီးမီးမြတ်မင်းတို့ သားအမိနှင့် ပက်သက် သော အတွေးများ သာ ဝင်လာသည် ။ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ပေးရလိမ့်မည်။ ဘာကို စီစဉ်ပေးရမှန်း သူ မဆုံးဖြတ်သေး။

‘ဆရာ အားလုံး အိုကေတယ်ရှင်၊ မေမေ့ညီမ ဝမ်းကွဲ ရီနန်းမှုန် နေပေးလိမ့်မယ်၊ သူက အပျိုကြီးပဲ ၊ လေးဆယ်ကျော်လောက်တော့ ရှိပြီ ၊ အေးလဲအေးတယ်၊ကလေးလဲချစ်တတ်တယ်၊ညနေ ရောက်ရင်နန်းမူ

လိုက်ပို့ပေးမယ်’

နန်းမူခင်က ခရီးရောက်မဆိုက် သတင်းလာပေးသဖြင့် သူ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ။

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ညကော အိပ်ပေးမှာ လား’

‘အိပ်ပေးမှာ ပါ၊ ဒီလိုပဲ တူ တူမတွေဆီ တစ်လှည့်စီ လိုက်နေနေကျ၊ တူတွေ တူမတွေကလဲ ချမ်းသာကြသူတွေ မဟုတ်တော့ ပါးစပ်တစ်ပေါက်အတွက် နည်းနည်း ငြူစူကြတာပေါ့’

‘ဪ ... သနားစရာပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့စားဝတ်နေရေးအပြင် လှူချင်ရာလှူ သုံးချင် ရာသုံး နိုင်အောင် ထောက်ပံ့မယ်’

‘မလိုပါဘူး ဆရာရယ်၊ စားစရာ နေစရာရထားရင် ပြီးတာပါပဲ’

‘ဒီလိုတော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ သူ့လုပ်အားနဲ့ သူ့အကူအညီကို ကိုယ်က လိုချင်ရင်ထိုက် တန်တဲ့ ပေးဆပ်မှုတော့ ရှိရမှာ ပေါ့’

‘ဆရာသဘောပဲလေ၊ ဒါက ဒေါက်တာနဲ့ အရီးမှန်သဘောပဲ၊ အပြင်မှာ လူနာတွေတောင် ရောက်နေပြီ၊ သွင်းလိုက်ရမလား’

‘ဟင် ... ဆရာမတောင် မနားရသေးဘူး’

‘ရပါတယ်ရှင်၊ လေး ငါးယောက်တည်းပါ၊ ပြီးမှ နားမယ်၊ နေ့လည်ပိုင်းဆိုရင် လူနာနည်း တတ်တာပဲ’

‘ကောင်းပြီလေ’

ဒေါက်တာစိုင်းသီဟသည် လူနာစမ်းသပ်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်ရသည်။ ။ မီးမီးမြတ်မင်းတို့ အတွက် အဆင်ပြေမှု ရှိသဖြင့် ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ။ လူနာများကို ရောဂါတစ်ဝက် သက်သာစေရန် အရွတ်

အနောက်ပြောရင်းဖြင့် ရောဂါကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။ ‘ဘဝဟူသည် တိုက်ပွဲ’ပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်သည် လူနာများ ၏ ရောဂါကို ချေမှုန်းရန် ဆေးလက်နက်များ ရွေးချယ်ရင်း တိုက်ပွဲဝင် ရလေသည်။ စိုင်းသီဟကတော့ ဝါသနာပါသော လုပ်ငန်းဖြစ်သဖြင့် လူနာများကို ကုသရင်း ပျော် မြူးနေတတ်သည်။

အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသည်။ လူနာကုန်လေပြီ။

‘လူနာကုန်ရင် ပြန်မယ် နန်းမူ၊ အိုက်စံကို ခြင်းနဲ့ ချိုင့် ကားပေါ်တင် လိုက်တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

သူလည်း ပစ္စည်းများကိုသိမ်းရင်း

‘နန်းမူ မင်းလည်း တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား၊ အရီးမှုန်ကို ဝင်ခေါ်ရအောင်’

‘ရပါတယ် ဆရာသာပြန်နှင့်ပါ၊ ဆရာတူလေးမှ နေမကောင်းဘဲ ၊ ညနေမှ နန်းမူတို့ လာခဲ့ မယ်’

‘အေး.... အေး.... ဒါဖြင့် ဆရာ ပြန်မယ်’

စိုင်းသီဟ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ဆေးရုံထဲက ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေကတော့ သူ့ကို ပြောတော့မည်။ အမြဲတမ်းနောက်ကျမှ ပြန်တတ်သော ဆရာဝန်။ ဒီနေ့တော့လည်း ရှေ့ဆုံး ကပါလားဟူ၍ ဖြစ်နိုင်သည်။

‘မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အိမ်မှာ လူနာရှိနေတာပဲ၊ ‘ထင်ချင်ရာ ထင်ကြပါစေတော့’ဟု သူ့ အတွေးဖြင့်အမေးကို ဖြေလိုက်ပြီး ပြုံးမိသည်

ပြီးပြီးသတိရကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲဖြင့် ကြည့်မိသည် ။ ဘယ်သူမှ မရှိ၍ တော်သေး သည် ။ ကားကို အရှိန်ဖြင့်ဆောင့်ထွက်ကာ မိုင်နှုန်းမြှင့်လိုက်သည် ။ အိမ်ရောက်လိုလှပြီ။
